

Хари Стоянов

НЕВИДИМА ВРАТА
научно-фантастичен роман

1

Тази сутрин решихме да отидем из Франгата на разходка, която да съчетаем с ежедневната си работа. Вместо в офиса, щяхме да се спрем някъде в гората и да поработим върху новия превод. Той не беше лесен – напоследък все по-често се случваше текстовете за превод да бъдат на недобър в граматическо и лексикално отношение език. Все по-често посредниците ползваха евтините ни услуги, за да превеждаме от чужд на чужд език и по този начин колегите ни в чужбина имаха все по-малко работа. Освен евтините преводачи у нас, лавинообразно растеше използването на безплатния Интернет преводач, който предлагаше недоцялани преводи. Нерядко се случваше живите евтини преводачи да превеждат именно такива преводи на трети език.

И така, взех таблета си със соларното зарядно и смартфона си с gps система, благодарение на която щяхме да отидем на едно от любимите си места, пътя до което не можехме да запомним поради заплетения релеф.

Леа взе чантата си едnodневка, в която сложихме, освен техническите пособия, материала за превод, отпечатан на хартия, за да може единият от нас да диктува, а другият да пише на таблета. В другата преграда сложихме малко за хапване и две бутилки с вода. Времето беше доста топло и сигурно щеше да ни е необходима доста вода. Но близо до онова място имаше чешма, та нямаше да се обезводним.

5

Излязохме доста рано – слънцето едва се беше показало. Утрото беше свежо, но ясното небе предвещаваше горещ ден. Ние все пак щяхме да работим на сянка под вековни дървета, така че нямаше да имаме нужда от климатик. Напоследък беше почти невъзможно да се живее в големия град през лятото без климатик, понеже по няколко вентилатора в помещение не помагаха за разхлаждане. За съжаление, токът ставаше все по-скъп и сметките започнаха да стават трицифрени и през лятото. Та и от тази гледна точка решихме да използваме природен климатик.

Макар и рано, по околоръстното имаше непрекъснат поток от коли. Затова отидохме до моста над околоръстното, край вятърната мелница, на пътя за Каменар. По него безпрепятствено минахме над неспирните колони от коли. Поехме по улица „Водопадите“, която не след дълго преминаваше в пътечка покрай отвесния бряг на Франга дере. По-нагоре, на едно място, където брегът ставаше полегат, пътечката пресичаше дерето и водеше до малко кварталче от панелни блокове. След него се запътихме през лозята. Вървахме без да бързаме и дълбоко вдишвахме свежия утринен въздух. Зад нас оставаше градът, който току-що се беше събудил, и по чиито улици започваха да пъплят безброй димящи коли. На някои места се обръщаме и виждахме потъналия в смог град и все повече се убеждавахме, че решението ни беше повече от правилно. Далеч от смога, шума и вибрациите!

В един момент се наложи да извадя смартфона си и да потърся маршрута до мястото, към което се бяхме запътили. Пътят ни отново трябваше да ни отведе към Франга дере, но вече в по-горната му част. Щяхме да го

пресечем от левия към десния бряг. Пътят, по който вървахме, изведнъж свърши пред двора на някаква вила. Бяхме изненадани. Погледнах отново маршрута и разбрах, че сме пропуснали да завием надясно преди няколко метра. Върнахме се и с мъка открихме една пътечка, почти незабележима от храстите край пътя.

Когато поехме по пътечката, се сетихме, че доста пъти бяхме минавали по нея в двете посоки, но през други сезони, когато не е имало толкова буйна растителност. Пътечката постепенно се спускаше по полегатия бряг на дерето. След известно време стигнахме до най-ниската му част и тръгнахме през обраслото с висока трева корито на рекичката. Тя се виеше и разливаше и затова пътеката криволичеше, за да се избегне тресавището. В един момент се заблудихме и изгубихме пътеката. Отново погледнах gps екрана и разбрах, че трябва да се върнем стотина метра. В тази част на Франга дере имаше много вековни дървета. За съжаление, вече някои от тях бяха сериозно пострадали. Гигантските им стволоче се бяха прекършили като сламки в средата. Гледката беше печална, но от нея ни побиваха и тръпки на ужас. Побързахме да се махнем от това омагьосано място. Открихме пътеката, която ни трябваше, и се заизкачвахме по десния бряг на дерето. Почти в най-горната част на брега, отляво на пътеката, беше повалено голямо дърво, покрай което трябваше да се промъкнем внимателно, защото клоните му почти стигаха до стволочете отдясно на пътеката. Хванахме се за ръце и аз бавно тръгнах към чистата част на пътеката. В краката ни се плетяха клонки от падналото дърво. Наближихме мястото, на което се беше пречупил най-големият клон, и с усилие започнахме да се провираме между клонака. Леа ме стискаше здраво за ръката и ме следваше неотстъпно.

Оставаше още малко, за да се измъкнем от хаоса на поваленото дърво.

- Какво ли става с тези дървета? - възкликна Леа, когато пред очите ни се показа пречупеният ствол. - Сякаш някой го е прекършил. Виж, дървесината е здрава.

И наистина, погледнах към мястото, на което се беше пречупил стволът и видях, че нямаше и следа от наядено от червеи. Дървесината беше напълно здрава на вид.

- Може да е от буря – предположих аз.

- Скоро не е имало силни ветрове, а това дърво е било прекършено неотдавна – поклати глава Леа. - Виж колко свежи са листата му.

Вгледах се в мястото на пречупването. Там дървесината беше сочна и не показваше признаци на изсушаване. Значи, дървото наистина беше пречупено наскоро.

Бяхме почти излезли на чистата пътека, но Леа все още не пускаше ръката ми. Изведнъж усетих, че губя почва под себе си, главата ми се завъртя. Леа извика и ме стисна още по-здраво за ръката. Стискането ѝ беше направо болезнено, но и то не спря главоломното завъртане на всичко наоколо. За миг помислих, че си отивам. Гласът на Леа се проточи и изтъни до писък, който, макар и пронизителен, ми се стори някак си нереален и слаб. Това състояние продължи неопределено време, на мен ми се стори безкрайно, но нямаше как да е толкова продължително, защото силата на гласа на Леа не отслабваше, а дори ми се стори, че се засилва. В един миг всичко се промени. Въртенето спря и тогава усетих болка в ръката си от силното стискане на Леа. Обърнах се към нея и видях ужасените ѝ очи, пълни със сълзи и болка.

Понечих да я успокоя, но гледката, която изникна пред очите ми, ме лиши от тази способност. Бях като парализиран от шока в резултат на видяното.

Нямаше помен от Франга дере, от пътеката и пречупеното дърво. Зад гърба на Леа се издигаше бетонна стена на огромно здание. Погледнах в краката си и видях, че стоим не на горска пътека, а на тротоар, застлан с големи плочи, учудвашо здрави и гладки.

Какво става? - проблесна в мисълта ми.

Леа не спираше да крещи от ужас. Аз успях да зърна с крайчеца на окото си някакви минавачи по широкия тротоар. Бяха забързани и не намаляваха хода си, когато минаваха край нас. Сякаш не ни обръщаха внимание.

Отново се опитах да успокоя Леа, но и самият аз навярно не изглеждах спокоен. В един миг тя спря да крещи, но сълзите неспирно бликаха от ужасените ѝ очи.

Бях я прегърнал и тя конвулсивно се притискаше о мен. Дали тя трепереше или треперенето идваше от мен, не можех да разбера. Ако можех да почувствам нещо, беше, че едва се държах на крака. Сякаш краката ми се подкосяваха.

- Какво става? - Леа повтори на глас въпроса ми.

- Не знам – успях да промълвя.

